

тенденцію погіршення інвестиційної привабливості країни, необхідні рішучі реформи, які забезпечать ріст ВВП щонайменше 10% щороку. Це неможливо без детінізації економіки та формування сприятливого регулятивного середовища.

Серед основних причин, що обумовлюють несприятливий інвестиційний клімат в Україні та стримують економічний розвиток, численні вітчизняні та зарубіжні дослідження традиційно відзначають нестабільність українського законодавства, нерозвиненість ринкової інфраструктури, зокрема фондового ринку, сильний податковий тиск, корупцію в місцевих і центральних органах влади.

З метою підвищення інвестиційної привабливості, покращення інвестиційного клімату в Україні та активізації іноземного інвестування вважаємо за доцільне запровадження таких заходів:

- досягнення консенсусу між різноманітними політичними партіями з приводу вирішення загальнонаціональних проблем виходу України з економічної кризи та поліпшення ситуації в зоні АТО;
- чітке та однозначне визначення пріоритетів у зовнішній політиці України.
- чітка орієнтація на створення зони вільної торгівлі з ЄС;
- активізація боротьби з інфляцією не тільки монетарними методами;
- впровадження економічного механізму страхування ризиків для іноземних інвесторів;
- забезпечення рівномірного розподілу обсягів іноземних інвестицій по всій Україні, шляхом підвищення інвестиційного потенціалу регіонів, не привабливих для іноземних інвесторів;
- забезпечення стабільності законодавства у сфері інвестування і оподаткування, вдосконалення Податкового та Кримінально-процесуального кодексів.

Підгрушна Ю. А., ст. гр. ФСГм-11
Налукова Н. І., к.е.н., доцент

УПРАВЛІННЯ ПРИБУТКОМ ПІДПРИЄМСТВА: ТЕОРЕТИЧНІ ПІДХОДИ

Прибутковість підприємства є одним з найголовніших показників, що відображає його фінансовий стан, визначає мету підприємницької діяльності та кінцевий результат господарювання, впливає на максимізацію ринкової вартості підприємства, слугує стимулом його діяльності й основним джерелом розвитку.

В економічній літературі з'явилося багато публікацій щодо визначення сутності прибутку, його економічної природи, ролі та значення в розвитку підприємства. При цьому суперечки про оптимальну систему управління прибутком на підприємстві ведуться дотепер, а теорія управління прибутком усе ще залишається незавершеною, що не може не впливати на управління економікою в цілому, й управління підприємством зокрема. У цьому контексті набуває актуальності питання розгляду сутності управління прибутком підприємства, що багатоаспектно досліджено у працях науковців.

Так, І. О. Бланк трактує управління прибутком підприємства як процес розроблення і прийняття управлінських рішень за всіма основними аспектами його формування, розподілу і використання [1, с. 48]. Аналогічним є визначення управління прибутком підприємства в О. В. Кнейслер [2, с. 66]. Відтак, автор в основу свого визначення покладає процес розробки і реалізації управлінських рішень на кожному етапі управлінської системи.

На думку В. В. Худи, управління прибутком підприємства – це цілеспрямований, систематичний процес підготовки, оцінки, відбору та реалізації альтернативних управлінських рішень з усіх питань його формування, розподілу та використання на конкретному торговельному підприємстві [3, с. 12]. У цьому визначенні науковець деталізує процес розробки управлінських рішень на торговельному підприємстві.

Найбільш повним вважаємо визначення управління прибутком підприємства у С. В. Скибенко та М. В. Чемерис, зокрема, як системи функцій, методів, інструментів, важелів, пов'язаних із формуванням, розподілом і використанням прибутку, що застосовуються з метою досягнення тактичних (забезпечення прийнятного рівня рентабельності діяльності) і стратегічних цілей підприємства (зростання його вартості) [4, с. 153]. Автори розглядають механізм управління прибутком підприємства через його складові (методи, інструменти, важелі), визначають тактичні цілі та стратегічну мету. Відтак, механізм управління прибутком має забезпечити отримання прибутку, величина якого дозволить фінансово забезпечити реалізацію вибраної підприємством стратегії діяльності та його поточні потреби.

При цьому, ефективність управління прибутком підприємства доцільно досліджувати у двох напрямках: оцінювання ефективності формування фінансових результатів з урахуванням оперативних та стратегічних цілей управління та ефективності використання прибутку підприємства, що повинно забезпечувати розвиток стратегічного потенціалу суб'єктів господарювання.

Література

1. Бланк И. А. Управление прибылью / И. А. Бланк. – К.: Ника-Центр, 2007. – 768 с.
2. Худа В. В. Управління прибутком торговельних підприємств: [автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. екон. наук: спец. 08.00.04 «Економіка та управління підприємствами» / В. В. Худа. – К.: Лібра, 2007. – 22 с.

3. Кнейслер О. В. Фінансовий менеджмент: навч. посіб. / О. В. Кнейслер. – Тернопіль: Економічна думка, 2008. – 240 с.

4. Скибенко С. Т. Формування стратегії управління прибутком підприємства / С. Т. Скибенко, М. В. Чемерис // Науковий вісник Полтавського університету економіки і торгівлі. – 2011. – Ч. 2, № 6 (51).

Піхоцький А. М., ст. гр. ФСТЗм-11

Кулина Г. М., к.е.н.

СУТНІСТЬ ФІНАНСОВОГО ПЛАНУВАННЯ ТА ЙОГО ЗАВДАННЯ ЗА СУЧАСНИХ МОДЕЛЕЙ УПРАВЛІННЯ ДІЯЛЬНІСТЮ ПРОМИСЛОВИХ ПІДПРИЄМСТВ

Методологія, методика та організація фінансового планування змінювалися протягом історичних періодів становлення планування залежно від рівня розвитку економічних відносин. У науці та практиці відомі різні концепції фінансового планування, виходячи з методів урахування впливу факторів зовнішнього та внутрішнього середовища, – генетична або протидії такому впливу за допомогою встановлення відносно постійних «інституційних рамок», державного регулювання фінансово-господарської діяльності підприємства, скорочення впливу ризиків діяльності суб'єктів – телеологічна, або їх поєднання. Але їх неможливість повною мірою описати сучасні умови господарювання вплинуло на збільшення кількості суджень про фінансове планування, трактувань його видів і систем.

Визначення сутності фінансового планування також удосконалювалося протягом усього періоду його становлення відповідно до зміни концептуальних підходів. Дослідження сучасних підходів до визначення фінансового планування показало, що автори розкривають сутність у контексті стратегічного управління чи видів короткострокового внутрішньо-господарського планування або моделей, які описують окремі складові системи управління фінансами. Більшість зарубіжних авторів розглядає фінансове планування як планування фінансових ресурсів інвестиційної та фінансової діяльності. Об'єктами планування визначаються формування фінансових інвестицій, залучення позикового капіталу, випуск власних цінних паперів, залучення необоротних матеріальних засобів на умовах фінансового лізингу та рівень фінансового ризику.

При цьому Ч. Лі та Дж. Фіннерті розглядають дивідендну політику як основний елемент фінансового планування. Але варто зазначити, що дивідендна політика не належить до фінансової та інвестиційної діяльності підприємства, а визначає порядок нарахування дивідендів як одного з напрямів